

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Kmínkovou ve věci

ŽALOBCE: N.L. , narozen dne ..., státní příslušnost Tunis, ev. č. ..., t. č. v ZZC
Balková, 331 65 Balková,
zastoupený Mgr. Markem Jirmanem, advokátem,
sídlem Poštovní 18, 269 01 Rakovník

ŽALOVANÝ: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění ze dne 27. 12. 2018 č. j. OAM-376/LE-
LE05-BA04-PS-2018

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 4. 2019.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v ČR má přítelkyni A.A., s níž vedl společnou domácnost a kterou také uváděl jako překážku vycestování. Dále má žalobce na Slovensku dceru S.L., nar. ..., která žalobce s matkou pravidelně navštěvovala. K tomu žalobce navrhl výslech svůj a své přítelkyně. Žalobce připomněl, že byl již jednou zajištěn, přičemž žalobu proti tomuto zajištění projednával KS v Plzni pod sp. zn. 17 A 126/2017. Po skončení zajištění dne 23.12.2017 žalobce nadále žil s přítelkyní v Praze 4, Štúrova 1701/55. Tuto adresu také žalobce sdělil českým orgánům. Po propuštění se tedy nijak neskryval, jeho kontaktní údaje na něj byly úřadům známe a byl pro ně bez problémů dosažitelný. Žalobce má tedy v ČR zázemí, stálou adresu a trvalý partnerský vztah. Jelikož není předpoklad, že by se u přítelkyně nezdržoval či že by se skrýval, nechápal žalobce, proč byl znovu zajištěn. Žalobce měl za to, že mu mělo být uloženo, aby se pravidelně hlásil policii. Žalobce také uvedl, že nevěděl, že skončilo azylové řízení. Žalobci poskytoval právní pomoc advokát Mgr. Lechovský. Žalobce neobdržel rozhodnutí v azylové věci, byl informován o výsledku telefonicky žalovaným. Nato požadoval (telefonicky a poté prostřednictvím SMS) po Mgr. Lechovském, aby za něj podal opravný prostředek. Žalobce nevěděl, že advokát opravný prostředek nepodal. Proto byl žalobce v dobré víře, že je nadále projednávána jeho žádost o mezinárodní ochranu. K tomu žalobce navrhl výslech Mgr. Lechovského. Napadené rozhodnutí podle žalobce se soustředí jen na účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nezabývá se dostatečně kritériem nutnosti zajištění a neúčinnosti uplatnění zvláštního opatření. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí připustil, že žalobce uvedl více důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto podle žalobce není splněna zákonná podmínka, že by žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. Žalobci také není jasné, které porušení povinností z jeho strany je zásadní pro závěr o nutnosti zajištění a neúčinnosti toho kterého zvláštního opatření. Žalobce považuje rovněž délku zajištění blížící se maximální zákonem stanovené době za nepřiměřeně dlouhou.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že tvrzení žalobce, že o svém nelegálním pobytu na území České republiky nevěděl, lze jen těžko uvěřit, neboť přinejmenším si nelze nevšimnout, že žalovaný po uložení trestu správního vyhoštění z území státu vědomě nerespektoval trest, který mu byl uložen. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal neprodleně, ale vždy až po zajištění za účelem realizace vyhoštění, což nesevřčí o jeho obavách z návratu do země původu. Správní orgán odkazuje na rozsudky NSS č. j. 2. Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2. Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, z nichž byl dovozen závěr, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Důkaz výslechem Mgr. Lechovského je zcela nadbytečný. I za předpokladu, že by k pochybení advokáta došlo, nemůže být tato skutečnost dána k tíži správnímu orgánu, neboť se jedná o spor v soukromoprávní rovině a nic nemění na faktu, že žalobce byl zajištěn v souladu s právem.
4. Součástí správního spisu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zák. o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. z toho důvodu, že cizinec je evidovaný v informačním systému smluvních států, tedy z toho důvodu, že již mu bylo pravomocně uloženo vyhoštění jiným státem Schengenského prostoru. Toto rozhodnutí bylo vydáno Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy dne 19.12.2018 pod čj. KRPA-475987-14/čj-2018-000022. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 18.12.2018 prováděla policejní hlídka pobytovou kontrolu v ulici Štúrova 4 v Praze, žalobce jim předložil roztrhané

doklady a lustrací bylo zjištěno, že žalobce prochází systémem SIS II jako nežádoucí cizinec, přičemž vyhlášeno to bylo dne 14.11.2016 ze Slovenské republiky. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce měl vedeno azylové řízení v České republice a dne 2.10.2018 azyl nebyl udělen, téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Byla mu stanovena 14 denní lhůta pro žalobu, kterou nepodal. Z toho důvodu se nachází v České republice nelegálně a byl zajištěn. Dne 19.12.2018 žalobce uváděl v rámci podání vysvětlení, že naposledy přicestoval do Schengenského prostoru asi před 2 lety. Přiletěl letadlem z Tuniska. V Tunisku byl předtím asi týden, jelikož ho ze Slovenska vyhostili. O tom, že je veden jako nežádoucí osoba ze strany Slovenska v systému SIS II ví. Důvod mu však není znám. Žil tam 12 let. Žil tam legálně, měl tam podnik, pracoval, udělali na něho podvod a rovněž tam má bývalou manželku, s níž se rozvedl a má tam dceru. S dcerou se nyní vídá, přijela za ním do České republiky. V současné době má přítelkyni A.A., rovněž Slovenku, bydlí s ní na adrese ... Žije zde jeho bratr K. již 25 let. Peníze na vycestování má, pomáhá mu rodina, nemá žádný majetek, s přítelkyní má partnerskou smlouvu. Má v České republice zdravotní pojištění u Všeobecné zdravotní pojišťovny. Jako překážku ve věci uváděl, že do Tuniska nepojede, že se tam nevrátí. Kdyby se vrátil, tak by ho zabili. Zabili mu sestru. Zabila ji organizace, o níž žalobce neví, jak se jmenuje. Rovněž má staré rodiče, nemá se ani kam vrátit. Když byl před 2 lety v Tunisku, musel se skrývat. Sestra z Francie mu pak zařídila letenky, aby mohl odcestovat. Sestru zabili v září 2006. Peníze na složení finanční záruky neměl. Věděl o tom, že mu zamítli žádost o mezinárodní ochranu. V odůvodnění svého rozhodnutí krajské ředitelství ještě dále uvádělo, že žalobce nejmeně od 2.10.2018, tedy od nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení azylu čj. OAM-140/LE-LE05-LE05-2017 pobývá v České republice v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 11.4.2016 vydaném úřady Slovenské republik. Správní orgán konstatoval, že z jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že opět zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož účelem je zakázat svévolný pohyb po Schengenském prostoru. Žalobce opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti a neskýtá záruku, že je bude plnit. Správní orgán měl za to, že cizinec koná vše proto, aby mařil rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho jednání nelze nazývat aktivním řešením pobytové situace. Cizinci lze dát k tíži i fakt, že nejen v České republice nedodržuje právní předpisy, když po zamítnutí žádosti o azylu nevycestoval, ale i že po udělení správního vyhoštění na Slovensku vycestoval zpět do Tuniska, ale opětovně i přes zákaz pobytu se vrátil, a to rovnou do České republiky. V protokolu uváděl, že pracoval na území ČR, i když není vlastníkem pracovního povolení. Dále je evidován v informačním systému smluvních států od 14.11.2016. Rovněž v protokolu vyjádřil jednoznačný úmysl nevycestovat. K možnostem uložení zvláštního opatření podle § 123b zák. o pobytu cizinců, správní orgán uváděl, že z jednání žalobce je zřejmé, že by zvláštní opatření neplnil. Nemá v ČR žádný majetek, zná sice adresu svého pobytu, ale není k ní nijak vázán a toto jednání neskýtá záruku, že bude i nadále se zdržovat na nové adrese a plnit řádně povinnosti mu uložené. Podle správního orgánu je zcela reálné, že se na adrese nebude zdržovat, bude se vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví o tom, že pobývá v ČR neoprávněně, zde se nemusí nacházet v případě, že by správní orgán prováděl pobytovou kontrolu. Opatření Slovenské republiky bylo uděleno na základě toho, že se žalobce dopustil na Slovensku krádeže.

5. Po zajištění dne 19.12.2018 byla žalobci podána informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu podle § 3a a § 3b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu. Na to reagoval žalobce dne 26.12.2018 podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde uváděl, že v Tunisku je hrozný život, má tady v České republice rodinu, dceru, přítelkyni. Doma v Tunisu má pouze staré rodiče, kteří jsou nemocní. Sestru mu zabili. Bojí se v případě

návratu o svůj život.

6. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10.1.2019 žalobce uváděl, že v roce 2016 byl naposledy v Tunisu a jedna demokratická strana jménem H.N., kde se měl účastnit jejího fungování, protože ví, že tady to tak nějak funguje v Evropě, byl přímo v jejím sídle. Ale D., který sídlí v horách, ho unesl a chtěl ho všechno naučit. Protože je to v horách, jednou mu poslali zásoby, ale utekl jim, pár dní se skrýval a odletěl do ČR. Když ho unesli a žalobce tam byl asi 3-4 dny, udělali útok na hranicích, kde zabili 9 vojáků. Oni ví, že má žalobce ty informace, kdyby se vrátil, tak by ho zabili. Když utekl, tak jim zbořili celý dům, vyhrožovali rodičům. Rodiče se museli odstěhovat, sestra je teď vezme k sobě do Francie. V Tunisku si nemůže s nikým žalobce psát, aby nevěděli, kde je. Vše může doložit, např. fotky spáleného domu.
7. V žalobou napadeném rozhodnutí, kde bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu, správní orgán konstatoval, že se jedná již o druhou žádost o mezinárodní ochranu. První podal žalobce 4.9.2017 a řízení bylo vedeno pod čj. OAM-140/LE-LE05-2017. Tímto rozhodnutím ze dne 19.9.2018 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Rozhodnutí nabylo právní moci 2.10.2018, proti čemuž nepodal žalobce žalobu. Za důvod první žádosti žalobce uváděl, že má přítelkyni, že se mají brát, v Tunisku má problém se stranou N.N., která mu měla vyhrožovat, protože měl informace o zabití vládního politika a odmítl se k nim přidat. K důvodům zajištění žalovaný uvedl, že se lze oprávněně domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl žádat již dříve, stejně jako tomu bylo v případě první žádosti. Na území Schengenského prostoru žalobce pobývá podle svého prohlášení více než 12 let. Naposledy déle než 2 roky. Přitom první žádost podal žalobce až v roce 2017, tedy rok poté, co do Schengenského prostoru naposledy přicestoval a byl zajištěn za účelem výkonu vyhoštění a vyhoštění se stalo reálným. Opakovanou žádost rovněž podal po zadržení policií a zajištění v ZZC za účelem výkonu vyhoštění, tedy když se výkon vyhoštění stal reálným. Učinil tak teprve po více než 2 měsících od pravomocného ukončení jeho předchozího řízení a po více než dvou letech posledního nepřetržitého pobytu v Schengenském prostoru. Během této doby se mohl volně pohybovat a mohl se dostavit buď na orgán policejní či do přijímacího střediska Ministerstva vnitra a požádat o mezinárodní ochranu. Je evidentní, že mu současně způsob podání žádosti byl znám, když ho podává opakovaně. Přesto opakovanou žádost podal až po té, co byl umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z toho je zřejmé, že se jedná o jednání naprosto účelové. Nadto žalobce v minulosti právní řád České republiky a Evropské unie již porušoval, když zde setrval neoprávněně, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a bez pobytového oprávnění. V opakované žádosti uvádí existenci rodinných vazeb na území EU a možné ohrožení života v případě návratu do vlasti. Tyto skutečnosti mu musely být evidentně známy již před zajištěním a naprosto totožné důvody uváděl již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Z jednání žalobce je zřejmé, že jeho žádost je účelová, podaná pouze s cílem dosáhnout propuštění ze zajištění, legalizovat pobyt v ČR a vyhnout se vyhoštění, stejně jako v případě první žádosti.
8. K možnostem využití zvláštních opatření podle § 47 zák. o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce vědomě, svévolně pobýval v ČR bez pobytového oprávnění a v rozporu se správním vyhoštěním a nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat ze Schengenského prostoru. Proto byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Je zřejmé, že důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu mu musely být známy nejpozději při podávání první žádosti. Lze usuzovat z toho, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani z

jiné vážné újmy nepociťuje a žádost je podána s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Je tím zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a mohl v ČR dále setrvat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že ve skutečnosti není cílem žalobce získat ochranu před pronásledováním, či vážnou újmu, jichž se ani neobává, ale snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Bylo i prokázáno, že žalobce se vědomě dlouhodobě vyhýbal veškerým povinnostem spojeným s pobytem v ČR, když zde pobýval bez jakéhokoli oprávnění. Nejen že dosud na území ČR neplnil zákonné povinnosti, ale vědomě dlouhodobě porušuje i omezení uložené mu rozhodnutími správních orgánů. Nelze tedy rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1AAs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale i zajistit efektivní kontrolu nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy během řízení cizinec uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření de v daném případě svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu a uložených povinností, včetně správního vyhoštění, ale i zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal žalobce opakovaně domáhat až po zajištění, když se vyhoštění stalo reálným.

9. Soud doplnil dokazování o výslech žalobce, z něhož vyplynulo, že se žalobce domníval, že proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byla Mgr. Lechovským podána žaloba, neboť podle žalobce k tomu měl stačit souhlas žalobce prostřednictvím SMS. Na dotaz soudu, jak se žalobce domlouval na úhradě nákladů zastoupení se svým advokátem, uváděl žalobce, že byl přesvědčen, stejně jako většina klientů ZZC Balková, že Mgr. Lechovský je státní advokát, tj. pro žalobce zadarmo.
10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
12. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutí ministerstvem uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určené ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
13. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření, a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření.

Shledal, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR i bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce s roztrhaným dokladem totožnosti. Svě zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a přestože byl z území schengenského prostoru vyhoštěn, ihned znovu zcela vědomě překročil hranice Evropské unie a pobýval v ČR další 2 roky nelegálně, pouze na základě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Z důvodů opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný podle názoru soudu správně usoudil, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění.

14. Žalobce v rámci řízení o zajištění a také v žalobě výslovně uvedl, že za překážku vycestování z ČR považuje především rodinné vazby, které má v ČR a na Slovensku, což nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a nadto tyto důvody žalobce uplatnil v žádostech o mezinárodní ochranu opakovaně. Tyto okolnosti nemohou mít vliv na zjištěný a žalobcem nepopíraný fakt, že se v ČR nachází dlouhodobě nelegálně, proto soud pro nadbytečnost neprovedl výslech jeho přítelkyně A.
15. Správný je podle soudu závěr žalovaného, že se žalobce po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění svému vycestování snaží zabránit právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené skutečnosti pak vedou k důvodnému podezření, že v případě propuštění ze zajištění cizinec nadále nebude respektovat uložené správní vyhoštění, když tak nečiní již 2 roky. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.
16. Žalovaný správní orgán posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyla pravomocně udělena mezinárodní ochrana, bylo na něm, aby si zjistil svůj aktuální pobytový status a nespolehl se na to, že mu bude prodloužen pouze na základě telefonické komunikace s jeho advokátem. Z tohoto důvodu soud pro nadbytečnost neprovedl výslech Mgr. Lechovského.
17. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
18. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

19. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje náležité uvedení všech důvodů, pro které bylo zajištění žalobce uloženo, i řádné odůvodnění výroku, jímž byla stanovena doba zajištění žalobce, přičemž obsahuje i popis předpokládaných úkonů potřebných k vyřízení opakované žádosti o mezinárodní ochranu a k realizaci vyhoštění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí spočetl předpokládanou potřebnou dobu k vyřízení opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a tato odpovídá běžným termínům vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu stanoveným v zákoně o azylu, a s ohledem na to nelze považovat dobu zajištění stanovenou v tomto případě za nepřiměřeně dlouhou.
20. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18.2.2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně